

Kapitel 10

”Du må desuden undskylde at jeg skræmte dig,” sagde Drake.
”Jeg tænkte slet ikke over hvad jeg gjorde, kun at jeg måtte få dig til at gøre det. Ellers har vi ikke en chance.”

Jeg svarede ikke.

”Jeg går ud fra, at det der er et ’ja, du er tilgivet.’”

”Det er lige det, det er i dine øjne, men ikke i mine. Jeg siger ’du er ikke helt tilgivet.’”

”Det er da altid noget.”

Han førte ind i laden. Jeg stoppede da jeg fik øje på dragen. Den lå i den anden ende af laden, rullet sammen, med vingerne beskyttet om sig og halm spredt ud over hele gulvet. Tættere på døren var hvad der lignede en seng af halm, med et tæppe over og rustningen ved siden af. Der var en bålplads midt i det hele.

”På på med at sætte ild til det hele!” udbrød jeg forskrækket.

”Bare rolig, det sker næppe.”

Jeg gik over til dragen og klappede den på hovedet. Et af øjnene gik ned, som hos et krybdyr. Altså øjenlågene sad forkert og gik ned i stedet for op. Et rovdyragtigt, blått øje kiggede ud og fæstede sit blik på mig. Jeg følte luften blev suget ud af lungerne på mig og det blev ikke bedre, da jeg så hvor stor og skræmmende den virkelig var. Dragen var kolossal.

”Dette er Blåvinge, Nara. Blåvinge dette er Nara, men du ved jo allerede hvordan hun er.”

Han præsenterede mig for dragen som var den et levende menneske og det vildeste var, at den så ud til at reagere på det. Den gjorde hvert fald antydningen af et buk af mig.

”Øh, goddag,” sagde jeg og forsøgte at neje. Jeg kunne lige så godt have cyklet på en ethjulet cykel. Jeg fejlede og var ved at miste overbalancen.

Drake gjorde mine til at jeg skulle træde nærmere. Jeg trådte tøvende tættere på dragen og holdt hånden frem mod den. Da den tog næsen tættere på, for rigtig at lugte til mig, var jeg ved at hive hånden tilbage med et skrig. Hvem vidste om en pludselig bevægelse ville få den til at snappe efter mig og så bide min hånd af? Måske var det Drakes bagtanke med dette møde?

Men Blåvinge gjorde ikke noget og jeg kunne ae den over de ru skæl, som dækkede hele dens krop. Jeg begyndte at føle mig roligere for hver gang jeg gled hånden over den og til sidst smilede jeg igen. Om det var fordi den havde magiske evner og kunne gøre mig glad eller om tanken om at røre en drage, at jeg rent faktisk oplevede noget godt i dag eller at når man stryger et dyr, så får man det bedre. Det var ikke til at sige. Og da jeg kiggede over på Drake, var det store smil fremme.

”Kom,” sagde han efter noget tid. ”Lad os gå udenfor og snakke.”

Jeg nikkede blot og fulgte efter udenfor i solskinet. Jeg snuppede kurven da vi gik forbi, og stoppede da Drake stoppede midt i lysningen. Han satte sig ned. Jeg gjorde det ikke, men tog et tæppe frem og spredte det ud over græsset, før jeg satte mig.

”Er du sulten?”

”Ja!”

Jeg tog en sandwich i sølvpapir op og gav den til ham. Han tog undrende imod den og så ikke tryk ud, da den raslede ved hans berøring. Jeg rakte over og viste ham hvordan han

fjernede papiret. Han rev det straks af og satte tænderne i sandwichen. Han måtte være sulten.

Efter et par bider, som kun ville kunne laves af udhungrede folk, trykkede Drake af munden.

”Det er sjovt,” gumlede han, ”før du nævnte mad, havde jeg ikke tænkt over hvor sulten jeg var. I går skete der for meget til at tænke på det og i dag glemte jeg det bare. Jeg kan virkelig mærke hvor sulten jeg er!”

”Hvornår spiste du da sidst?”

”I 1156.”

”Det er lang tid siden!”

”Er det ikke kun et århundred eller to?”

”Et århundred eller to?” gentog jeg. ”Så meget udvikling kan der ikke ske på to hundred år! Det er over 850 år siden du sidst spiste. Vi er i det 21. århundred. Nærmere præcist 2009.”

Drake var ved at tabe øjne og mund.

”Så meget?”

”Ja, tiden fortsatte med at gå, selvom du sov.”

Drake havde spist sin første sandwich færdig og kiggede sultent efter min. Jeg lagde den uden for rækkevidde og tømte kurven for indhold. Snart lå æbler, sandwiches, et stykke af en kylling, en pakke kiks og nogle stykker kage spredt ud på tæppet. Drake tog straks for sig og rev sølvpapiret af en sandwich.

”Hvem er konge i ...” begyndte han, men stoppede da han ikke anede hvilket land han var i.

”Danmark,” hjalp jeg ham på vej.

”Danmark. Det kan jeg godt huske. Kong Valdemar var konge dengang jeg tog af sted. Hvem af hans efterkommere er konge nu?”

”Det er lidt fjernt ude, men den der lige nu sidder på tronen er dronning Margrethe den anden.”

”En dronning?” hviskede Drake målløs. ”Uden en konge til hjælp?”

”Ja, er der noget i vejen med det?”

”Sådan var det ikke der hvor jeg kommer fra.”

”Der hvor du kommer fra, havde de vel ikke demokrati?”
sukkede jeg og håbede han ville stoppe med at spørge ind.

”Demokrati?”

”Noget politisk fis. Jeg gider ikke døje dig med vrøvl om velfærdssamfund og alt det der. Jeg er glad for jeg bestod det for nogle uger siden, og lad os droppe historien. Jeg har sommerferie, ikke sommerskole.”

”Bestemmer dronningen så i demokratiet?”

”Nej, hun underskriver blot lovene og det er det. Det er en stor gruppe mennesker som bestemmer landets skæbne, ikke hende.”

”Har de afskåret hende? Spærret hende inde? Når vi er færdige, så skal vi nok befri hende sammen.”

”Drake, det er åndssvagt. Dronningen er ikke fanget. Hun kan bare ikke længere bestemme. Sådan er det også i England og Spanien.”

Det så ud til at gøre Drake endnu mere nysgerrig og skulle til at spørge om noget nyt, da jeg bed ham af.

”Jeg gider ikke snakke om det!”

”Fint,” sagde Drake surt, men lod være med at spørge mig om mere. Det ville sikkert komme senere. Lige nu proppede han mad i munden. Nu var det min tur til at udsørge ham, jeg trængte til at han talte og at jeg ikke skulle kæmpe for at

snakke nogenlunde normalt af ham. Og jeg ville heller ikke rette fingre ad ham eller fortælle ham om de sidste 850 år.

”Hvem er du egentlig?” spurgte jeg.

”Drageridderen Drake,” smaskede han, mens han spiste et æble.

”Det ved jeg. Jeg mener hvad er en drageridder og hvad lavede du inden alt det her?”

Kom nu, snak om dig selv, bad jeg om inde i mig selv. Selvom det luften var rolig mellem os, stoledes jeg ikke helt på ham. Han havde måske ikke noget sværd på sig, men han kunne sikkert dræbe med de bare hænder og jeg, ja, jeg var total forsvarsløs. Hvad kunne sølvpapir gøre som modværge?

Snak, sig nu noget, tiggede jeg i mit hoved, mens Drake tyggede på en mundfuld sandwich. Mine hænder rystede let da jeg åbnede pakken med kiks, og tvang dem til at være rolige. Selvom hvis der ikke havde været mordtrusler mellem os, ville jeg stadig sidde spændt som en fjeder og føle mig dårligt tilpas. Min generthed kæmpede med mig, og tvang mig til at se væk i forlegenhed. Det var så irriterende at være genert. Den eneste grund til at jeg snakkede nogenlunde normalt til ham, var, at jeg ville overleve for enhver pris. Om det så krævede jeg skulle fortælle ham helt præcist hvad demokrati var. Og jeg som netop havde afsluttet det i 1.g! Hvis bare jeg kunne lukke mig inde i mig selv, nyde stilheden og ikke tænke på, at om lidt skulle jeg svare på dit og dat.

”En drageridder, er en person optrænet til kamp på og ikke på drageryg. Vi er nogle af de bedste krigere der findes, og at vi rider på drager, gør at vi er dobbelt så gode,” sagde han stolt. Jeg syntes han smørrede lige lovligt tyk på. ”Det findes kun syv drageriddere i hele verden. Vi træner, lever og dør

sammen. Vi er et stort broderskab, selvom vi er af forskelligt køn og forskellig alder.”

”Hvad mener du?” spurgte jeg. Mod min vilje blev jeg fanget af historien.

”Når en drageridder eller drage dør, vil der i det øjeblik drageridderen eller dragen udånder, blive født et barn, et eller andet sted i denne verden. Ved fødslen vil barnet holde et lille æg, sådan cirka på størrelse med en gråspurv og det vil have den samme farve, som dragen senere vil få. Ægget skal være i nærheden af barnet det første år. Man kan ikke smadre det, for det er hårdere end diamant og man kan ikke skille sig af med det, for det vil altid finde tilbage.

Når barnet fyldet et år, vil ægget udklække.

Fra da af, vil barnet og dragen hænge sammen som ærtehalv. Mens barnet vil lære at tale og gå, vil dragen lære at flyve og spy ild. De vil være bundet sammen med følelserne, og reagere efter hvordan har det. De kan ikke læse hinandens tanker. Men de ved begge fra den alder, at de som ældre vil være ridder og drage.

Når barnet bliver tre år, vil en anden drageridder komme og bringe én til Drageriddernes Ordens borg i norden. De fleste forældre ser dette som en ære, mens andre ikke vil have dette skal ske for deres barn og kæmper med næb og kløer for at redde barnet. Men intet kan redde et barn fra den skæbne. Intet. På borgen vil man også få et nyt navn. Der er et navn tilknyttet den farve dragen har. Drake er for eksempel et navn tilknyttet de blå drager. Så Drake er ikke mit virkelige navn.

De næste mange år, fra man er tre til 15, bliver man trænet. Selvfølgelig er det ikke så hårdt de første år, for der lærer man blot at få et godt sammenhold til dragen og lytte til dens

følelser og lukke ens egne af. Det er vigtigt vi lærer det. Gør vi ikke, kan dragen gå amok, hvis vi fyldes af en voldsom følelse som vrede eller forelskelse. Senere hen oplæres vi i al slags kamp og når man fylder 16, bliver man slået til drageridder. Vores mål er at løse problemer og stoppe kampe. Vi er neutrale i alt. Eller det meste i hvert fald.”

Drake stoppede med at snakke. Han kiggede rundt på tæppet og fandt flasken med vand jeg havde taget med. Jeg måtte tage den ud af hænderne på ham, for at skrue låget af for ham. Han drak i store slurke, halvdelen af indholdet. Så rakte han mig den, tog en pakke med kyllingen og pakkede den op. Han snusede til den og kastede den ind mod laden. Den ramte lige indenfor, og Blåvinges ansigt viste sig og forsvandt igen med kyllingestykket.

”Hvad mente du med ’det meste i hvert fald?’” spurgte jeg ham.

”At sagen med Cerberus var noget anderledes. Der vidste vi, at vi måtte vælge side, for med Cerberus som leder, ville verden være forfærdelig. Så vi begav os af sted, kæmpede mod ham og koioerne, som havde slået sig sammen med ham. Jeg kæmpede mod ham og så blev jeg fortryllet og faldt i søvn.”

”Hvad er koioer?”

”Menneskeædende væsner. Du vil kunne genkende dem, når du ser dem.”

”De er måske meget specielle?”

”Meget.”

Vi tav begge. Drake spiste videre, jeg fingrede med et stykke af tæppet og tænkte.

Hans fortælling om Drageriddernes Orden lød fantastisk, selvom tanken om at kvinde fødte et barn og et æg lød klamt.

Hvordan kom ægget derind i det hele taget? Men noget andet optog mine tanker endnu mere.

”Hvordan er Cerberus?” spurgte jeg nervøst. Jeg frygtede svaret og fortællingerne der ville komme. Han lød grufuld og ond, bare fra det Drake havde nævnt.

”Grusom. Og en utrolig god kriger, men han bruger beskidte kneb. Han er også en god magiker, samt taler. Derfor kunne han få koioerne over på hans side. De kan normalt aldrig overtales til noget som helst, uden at de får en hel landsby til middag. Han har lidt af et plettet ry bag sig. Jeg har hørt noget med at han dræbte et helt råd af magikere, da de ikke ville lukke ham ind i deres bibliotek. Han overtog alle pladserne og gjorde, at kun han kunne komme derind. Og så har han vidst også...”

Jeg holdt hænderne for ørerne og ville ikke høre mere. Efter det Drake havde nævnt, ville jeg bestemt ikke høre mere. Jeg ville ikke møde ham i kamp, end ikke se på ham! Han lød skræmmende og uhyggelig. Og ham skulle jeg kæmpe mod!

Jeg rejste mig bragt op, så Drake stoppede sin talestrøm. Han havde ikke engang set jeg havde haft hænderne for ørerne. Jeg begyndte at gå væk.

”Hvor skal du hen?” råbte Drake efter mig.

”Væk!” sagde jeg højt, med tårer i øjnene.

Drake kom løbende bag mig, prøvede at gribe fat i mig, men jeg undgik ham. Han prøvede igen og holdte mig om armen i et jerngreb.

”Slip mig,” sagde jeg med ryggen til.

”Nej, ikke før du siger hvorfor du går.”

”Jeg går, fordi jeg ikke kan møde Cerberus uden at dø. Slip mig så!”

Min stemme hævede sig højere. Jeg begyndte at blive rasende. Normalt blev jeg sjældent rasende på dem jeg kendte, og aldrig på ukendte mennesker. Men Drake kunne virkelig bringe mit pis i kog. Han var arrogant og tydeligvis ligeglad med hvad han siger.

”Nej, jeg vil ej!”

”SLIP MIG!” skreg jeg. Den sorte pil var nået ud i den røde zone, som indikerede at der var risiko for eksplosioner. Råbende eksplosioner. ”Giv slip og lad mig gå! Du kan ikke hjælpe mig, for jeg er svag og har ingen kondi! Jeg er kun vant til at løfte bøger over hovedet, og så tage dem ned fra hylderne. Du taler om Cerberus som er han en uovervindelig gud og ...” jeg vendte mig om, så jeg stod ansigt til ansigt med en forbavset Drake, ”du lød som om du beundrede ham. Jeg vil aldrig kunne vinde over ham. Så gør alvor af din trussel og drøb mig her og nu. Så slipper jeg for yderligere ting om dette.”

”Du får ikke lov til at dø. Jeg har brug for dig og jeg skal træne dig til kamp, om du vil det eller ej. Uanset hvad, så skal du i kamp mod ham og det er bedre at være forberedt.”

”Jeg vil dø så snart jeg så ham,” hvæsede jeg med tårer i øjnene, der kun ventede på startsignalet som ville sende dem ned ad mit ansigt som væddeløbsheste. Jeg vidste ikke om det var vrede tårer eller rigtige ked af det-tårer.

”Nej, du vil ej.”

”Hvordan kan jeg stole på dit ord? Du siger du vil ikke drøbe mig, men dog har du truet mig med det. Og der er en sindssyg mand efter mig. Uanset hvad vil jeg dø.”

”Så det tror du,” hvæsede han og klemte om min arm, så det gjorde ondt. ”Hvis du tror jeg vil drøbe dig, ville jeg så ikke

have gjort det i går aftes, da jeg trådte ind på dit værelse? Der kunne jeg nemt have gjort det. Og hvis jeg virkelig ville myrde dig, hvorfor vil jeg så optræne dig til kamp? Hvis du kan svare mig på det, vil jeg give slip.”

Drakes stemme tordnede væk og så kunne kun mine tanker høres i stilheden omkring os.

Han havde ret. Han kunne have dræbt mig for længst. Måske havde han bare kommet til at sige det af irritation? Men alligevel. Tankerne kværnedes rundt i hovedet, og for at få dem lidt væk, gned jeg mit ansigt fri for tårer; de havde for længst forladt øjnene. Mine hænder blev våde og ædelstenen midt i handsken, glitrede i sommersonen. Det var den der var skyld i det hele. Lige nu ville jeg ønske den kunne hjælpe mig.

Jeg tog hånden til hovedet og mærkede en forunderlig følelse af friskhed og klarhed sprede sig gennem min krop. Og noget sagde til mig, at jeg skulle stole på Drake. At han talte sandt. Jeg følte, jeg måtte rette mig efter stemmen.

”Jeg stoler på dig,” sagde jeg efter at have lyttet til stemmen i noget tid. Drake slap straks min arm.

”Du er ikke svag,” sagde han.

”Hvorfor ikke?” spurgte jeg, men han vinkede mig hen mod laden.

Han lod mig stå, forsvandt ind i laden og dukkede op igen, med et sværd i hånden. Jeg for instinktivt tilbage.

”Jeg gør dig ikke noget,” sagde han beroligende. ”Tag sværdet og hold det oppe. Så kan du se at du ikke er svag. Det er ikke blevet slebet endnu, så der skal meget til før du kan komme til skade.”

Han rakte mig sværdet. Jeg tog om skæftet, mens han stadig holdt om bladet.

”Når jeg har talt til tre, så giver jeg slip og du løfter sværdet op. Det kan godt være lidt tungt,” sagde han. ”En, to, tre.”

På ’tre’ gav han slip og mine hænder fløj straks ned mod jorden, sammen med sværdet. Det var tungt, jeg var uforberedt og slap.

Drake stod med store øjne og så på mig. Alle hans drømme om håb brast vidst dér.

”Du sagde det var ’lidt’ tungt?”

”Og du sagde du var slap. Jeg burde have lyttet til dig.”

Han tog sværdet fra mig, som vejede det ingenting. Blærerøv.

”Det burde du få lært,” mumlede jeg i et åndedræt, mens Drake stillede sværdet op af muren.

”Hvor er det dybeste sted på jorden?”

Spørgsmålet kom helt bag på mig og som i skolen, føltes det som om min hjerne var blevet til en flydende masse og nu dryppede ud af mit ene øre.

”Jeg er ikke den bedste til geografi, men jeg tror det er Marianergraven.”

”Hvor ligger den?”

”Meget langt herfra. Ved nogle øer i Stillehavet.”

”Og hvor dyb er den?”

”Omkring 11 km, tror jeg nok,” svarede jeg nervøst.

Drakes ansigt gik fra bekymrede folder, til ikke så bekymrede.

”Hvorfor ser du pludselig så lettet ud?”

”Cerberus blev lagt til at sove i det dybeste sted på jorden. Hvis det virkelig er 11 km under havet, så har vi lang tid endnu. Heldigvis.”